

Διανύοντας τον 8ο χρόνο από το ξέσπασμα της δομικής καπιταλιστικής κρίσης, το αστικό στρατόπεδο ανήμπορο να περιγράψει ένα στρατηγικό σχέδιο υπέρβασης της κρίσης, επιλέγει να κλιμακώσει την επίθεση σε κάθε επίπεδο των εργατικών / λαϊκών συμφερόντων. Το συνεχιζόμενο βάθεμα της καπιταλιστικής κρίσης παίζει καθοριστικό ρόλο στη δημιουργία και συνέχιση γεγονότων μεγάλης έκτασης και ιστορικών διαστάσεων. Χαρακτηριστικό παράδειγμα, αποτελεί ο παροξυσμός των ενδοιμπεριαλιστικών αντιθέσεων και η συνέχιση των πολεμικών συρράξεων στη Μέση Ανατολή (και σε άλλες γωνιές του πλανήτη).

Μέσα από τις ιμπεριαλιστικές επεμβάσεις επιδιώκεται η εξυπηρέτηση γεωπολιτικών και οικονομικών συμφερόντων και αποτυπώνεται η ένταση των ιμπεριαλιστικών ανταγωνισμών με διάφορες μορφές μεταξύ των ιμπεριαλιστικών δυνάμεων, με κυρίαρχο το ρόλο του άξονα ΗΠΑ-ΕΕ-NATO, τον οποίο στηρίζει ενεργά και η ελληνική κυβέρνηση, αλλά και άλλων δυνάμεων που εξυπηρετούν αστικά συμφέροντα στην περιοχή.

Οι ιμπεριαλιστικές επεμβάσεις και η ευρύτερη αποσταθεροποίηση στο χώρο της Μέσης Ανατολής, έχουν οδηγήσει στο αιματοκύλισμα των λαών, σε τεράστιες μετακινήσεις πληθυσμών και το ξερίζωμα χιλιάδων ανθρώπων από τη χώρα τους. Η εγκληματική πολιτική της Ε.Ε. και του NATO αποκρυσταλλώνεται στα πολύνεκρα ναυάγια στο Αιγαίο και στους υπερυψωμένους φράχτες στα σύνορα της “Ευρώπης των λαών και της αλληλεγγύης”. Η ΕΕ και οι κυβερνήσεις των χωρών της ακολουθούν, απέναντι στους πρόσφυγες, όλο και πιο εχθρικές, συντηρητικές πολιτικές. Οι ξενοφοβικές και ρατσιστικές πολιτικές των κυβερνήσεων συμπληρώνονται και από τις επιθέσεις νεοναζιστικών ομάδων στους πρόσφυγες σε μια σειρά χωρών.

Η επιλεκτική αξιοποίηση, από πλευράς Κεφαλαίου, ενός εξειδικευμένου και καταρτισμένου προσφυγικού εργατικού δυναμικού από τις χώρες του ευρωπαϊκού κέντρου (κυρίως Γερμανία), αφορά την ένταξη του σε σχέσεις εργασίας με ανύπαρκτα εργασιακά δικαιώματα, σκληρό κατακερματισμό και στυγνή εκμετάλλευση από τους θύτες των κατατρεγμένων. Ταυτόχρονα, ανοίγει το δρόμο για την περαιτέρω αντιδραστικοποίηση των καθεστώτων και των σχέσεων εργασίας για τους λαούς της Ευρώπης εκτρέφοντας την πρακτική του κανιβαλισμού κάτω από τον μπαμπούλα της τρομοκρατίας.

Η κυβέρνηση ΣΥΡΙΖΑ – ΑΝΕΛ επιλέγει να στοχοποιήσει την αλληλεγγύη μέσω και της περιβόητης “πιστοποίησης” και να προβεί σε βίαιη εκκένωση χώρων στέγασης προσφύγων και μεταναστών, υπό το πρίσμα της αντιδραστικοποίησης στοχοποιώντας αλληλέγγυους (βλ. Πειραιά, μέλη συντονισμού για το προσφυγικό – μεταναστευτικό) και οξύνοντας την καταστολή.

Στον αντίποδα της παραπάνω κατάστασης εργατικά σωματεία, φοιτητικοί σύλλογοι, συλλογικότητες περιοχών αλλά και πολλοί αλληλέγγυοι έχουν εκφράσει έμπρακτα την ταξική αλληλεγγύη τους στους πρόσφυγες που καταφτάνουν στη χώρα μας. Το ελπιδοφόρο κίνημα αλληλεγγύης που έχει αναπτυχθεί πρέπει να συνεχίσει με αμείωτη ένταση σε ρήξη με λογικές φιλανθρωπίας (βλ. ΜΚΟ, κινήσεις νεολαίας ΣΥΡΙΖΑ), με κατεύθυνση μπολιάσματος με αντιπολεμικό – αντιιμπεριαλιστικό και διεθνιστικό στίγμα και κατάδειξης των ενόχων για τον πόλεμο στη Συρία και το προσφυγικό ζήτημα. Ένα κίνημα που θα συντονίζει και θα ενοποιεί τις δομές αλληλεγγύης με απεύθυνση στον ίδιο τον κόσμο του κινήματος, θα εμπλέκει τον αλληλέγγυο λαό και θα συγκρούεται ιδεολογικά και έμπρακτα με τις φασιστικές φωνές που προσπαθούν να βρουν πάτημα. Στην κατεύθυνση αυτή, απαιτούμε:

- α) το τέλος του πολέμου και καμιά συμμετοχή της ελληνικής κυβέρνησης σ’ αυτόν
- β) την κατάργηση των στρατοπέδων συγκέντρωσης και την ισότιμη ένταξη των προσφύγων στην

κοινωνία καθώς και την άμεση και πλήρη κάλυψη των αναγκών και των δικαιωμάτων των προσφύγων σε ασφαλή και αξιοπρεπή διαμονή και διέλευση.

γ) ανοιχτά σύνορα

δ) την κατάργηση της συμφωνίας ΕΕ-Ελλάδας-Τουρκίας.

Το κίνημα αυτό έρχεται de facto σε ρήξη με την κυβέρνηση ΣΥΡΙΖΑ – ΑΝΕΛ και την πολιτική της και συνολικά με τους ιμπεριαλιστικούς μηχανισμούς ΕΕ – ΝΑΤΟ. Κοινός αγώνας ντόπιων και μεταναστών με τα συμφέροντα των πληττόμενων μπροστά, για ζωή και ελευθερία.

Την ώρα που κυβέρνηση – ΕΕ και όλο το μνημονιακό πολιτικό προσωπικό προσπαθούν να εφαρμόσουν τις πιο σκληρές πτυχές του τρίτου μνημονίου, που συμπυκνώνονται στο νομοσχέδιο για το ασφαλιστικό, και να επιβάλλουν μια κατάσταση κοινωνικού αυτοματισμού με στόχο την ομαλότητα, μια σειρά κοινωνικών αντιστάσεων δείχνουν ότι οι λαϊκές προσδοκίες παραμένουν ζωντανές και ανεκπλήρωτες και το κοινωνικό ρήγμα που φάνηκε στο ΟΧΙ του δημοψηφίσματος δεν έχει καλυφθεί παρά τις προσπάθειες του Κεφαλαίου και των πολιτικών εκφραστών του.

Αυτό φάνηκε και στις κινητοποιήσεις για το νέο ασφαλιστικό το οποίο αποτελεί ποιοτική τομή για την αστική στρατηγική απέναντι στα εργατικά και λαϊκά συμφέροντα. Αλλάζει πλήρως το χαρακτήρα της ασφάλισης, καθώς μιλάμε για τη μετατροπή του όποιου αναδιανεμητικού χαρακτήρα της σε ανταποδοτική και ατομική υπόθεση του κάθε εργαζόμενου. Αποτελεί την πλήρη θεσμική κατοχύρωση και επισφράγιση σε βάθος δεκαετιών των ελαστικών μορφών εργασίας που ξεπήδησαν και εξαπλώθηκαν μέσα στην κρίση και τη διάλυση των ασφαλιστικών ταμείων και συνολικά της κοινωνικής ασφάλισης. Η επίθεση αυτή συμπληρώνει το εργασιακό τοπίο που αντιμετωπίζει κάθε νεολαίος και αυριανός εργαζόμενος, αυτό της ανασφάλιστης εργασίας, της ημιασπασχόλησης, της εργασιακής ευελιξίας, του κοινωνικού επιβιωτισμού, της ανύπαρκτης προστασίας από τον εργοδότη και της δυνατότητας προάσπισης δικαιωμάτων, του εξοβελισμού από τις κρατικές δομές και την υγεία, την εξώθηση στην αυτασφάλιση. Σ' αυτή την κατεύθυνση, η υπέρογκη αύξηση των ασφαλιστικών εισφορών σε συνδυασμό με τα υψηλά ποσοστά ανεργίας που υπάρχουν στη νεολαία έχουν ως αποτέλεσμα τον αποκλεισμό μιας σειράς αφοοίτων από το επάγγελμα (βλ. δικηγόροι, μηχανολόγοι, οικονομολόγοι).

Τέλος, αποτιμάμε θετικά όλες τις πρωτοβουλίες που προσπάθησαν να αναδείξουν το συγκεκριμένο ζήτημα στη νεολαία που επιδίωξαν – και κατάφεραν μέχρι ένα βαθμό – να ανοίξουν το ζήτημα του ασφαλιστικού στη νεολαία της εργασιακής περιπλάνησης και έδειξαν ότι υπάρχουν δυνατότητες στο αίτημα για κοινωνική ασφάλιση ειδικά στη νεολαία, γεγονός που πιστοποιείται ακαι από τις εξελίξεις στη Γαλλία, εκεί που έχει αναπτυχθεί ένα κίνημα από το οποίο θεωρούμε ότι έχουμε πολλά να διδαχθούμε. Το κίνημα αυτό, του οποίου πρωτοπόρο κομμάτι είναι η νεολαία, αντιπαράτίθεται καθημερινά με την προσπάθεια επιβολής μέτρων εργασιακού μεσαίωνα μέσα σε ένα καθεστώς αυξανόμενης κρατικής καταστολής.

Ευθύνη για την κάμψη που παρατηρήθηκε στις κινητοποιήσεις ενάντια στο νομοσχέδιο πέφτει κυρίως στις συνδικαλιστικές γραφειοκρατίες των ΓΣΕΕ – ΑΔΕΔΥ, τη λογική της μόνιμης συνδιαλλαγής με το κράτος αλλά και τη στάση αποκλιμάκωσης και αναδίπλωσης του ΠΑΜΕ. Στις απεργίες αυτές, το φοιτητικό κίνημα πρέπει να συμμετέχει με ενιαία προσυγκέντρωση των φοιτητικών συλλόγων μακριά από την προσυγκέντρωση των υποταγμένων συνδικαλιστικών γραφειοκρατειών των ΓΣΕΕ-ΑΔΕΔΥ. Επιδιώκουμε ενιαία πορεία με όλα τα σωματεία και τους εργαζόμενους που απεργούν περιθωριοποιώντας τις συνδικαλιστικές γραφειοκρατίες ΓΣΣΕ-ΑΔΕΔΥ.

Μετά από μια σειρά εξελίξεων και αποκαλύψεων, παρατηρείται η προσπάθεια σύναψης συμμαχίας μεταξύ της ελληνικής κυβέρνησης και της ΕΕ με ταυτόχρονη φαινομενική περιθωριοποίηση του ΔΝΤ. Αυτή η κίνηση αποδεικνύει την διάθεση πολιτικής (ίσως και οργανωτικής) στήριξης των μηχανισμών της ΕΕ στην

συγκυβέρνηση ΣΥΡΙΖΑ – ΑΝΕΛ, ώστε το αστικό στρατόπεδο να προστατευτεί από την πολιτική αστάθεια που κυοφορείται και μπορεί να οδηγήσει, μέσα από κινηματική έξαρση, σε πολιτικά γεγονότα μεγάλης βαρύτητας που θα τινάξουν στον αέρα κάθε προσπάθεια συνέχισης των αντιλαϊκών πολιτικών και των αστικών αναδιαρθρώσεων. Υπό το βάρος των παραπάνω και παρά το δυσμενή συσχετισμό που έχει διαμορφωθεί στο κοινοβούλιο για τις δυνάμεις της εργασίας και της νεολαίας, φαίνεται ότι οι παραπάνω θεσμοί αναγνωρίζουν τη δυνατότητα συγκρότησης σοβαρών κινηματικών αντιστάσεων και την παρεμβολή του λαϊκού παράγοντα.

ΣΥΡΙΖΑ: Ο ΣΥΡΙΖΑ, όντας ο βασικός κορμός της μνημονιακής συγκυβέρνησης, αποτελεί αυτή τη στιγμή τον κυριότερο εισηγητή – υλοποιητή των αστικών πολιτικών ΕΕ – Κεφαλαίου. Από καιρό έχει απαγκιστρωθεί από τις αριστερές του καταβολές και έχει περάσει στο αστικό στρατόπεδο. Η λογική “ούτε ρήξη, ούτε ανατροπή” και η πρόσδεση σε ΕΕ και ευρώ, οδηγεί στην ενσωμάτωση και, εν τέλει, στην αστική μετάλλαξη, ‘όπως φάνηκε και από τον ίδιο το ΣΥΡΙΖΑ.

ΑΝ.ΕΛ.: Αποτελεί το έτερο κομμάτι της συγκυβέρνησης, με σαφέστατη πολιτική του επιλογή να στηρίζει έμπρακτα τις αστικές πολιτικές που εξαθλιώνουν το λαό, τα μνημόνια, την ΕΕ, κ.ο.κ.. Τα εθνικιστικά και милитарιστικά χαρακτηριστικά που ενυπάρχουν και προωθούνται από τους ΑΝ.ΕΛ., τους ανάγουν σε επικίνδυνο εχθρό του λαϊκού κινήματος.

Νέα Δημοκρατία: Η Νέα Δημοκρατία, ιστορικά και δομικά είναι κόμμα αστικό και ισόβιος υπερασπιστής της νεοφιλελεύθερης πολιτικής και παρότι αυτή τη στιγμή αδυνατεί να αποτελέσει έναν ισχυρό πόλο συσπείρωσης ευρύτερων κομματιών της κοινωνίας, συνεχίζει πιστά να προασπίζεται τον ευρωμονόδρομο και τις πολιτικές λιτότητας που προστάζει η ΕΕ. Ταυτόχρονα, τα εσωτερικά της προβλήματα συνεχίζουν να διογκώνονται με τεράστιες συνέπειες για το κόμμα (βλ. διάλυση ΟΝΝΕΔ).

Χρυσή Αυγή: Είναι ένα κόμμα που επικοινωνεί με μερίδες του ελληνικού κεφαλαίου και που αναμφισβήτητα στηρίζεται έμπρακτα από αυτές. Το γεγονός πως το κλίμα είναι ιδιαίτερα ευνοϊκό για τους φασίστες με την όξυνση του μεταναστευτικού ζητήματος και την ρατσιστική – ξενοφοβική προπαγάνδα των ΜΜΕ, χρίζει ιδιαίτερης προσοχής από σκοπιάς λαϊκού / αντιφασιστικού κινήματος σε επίπεδο και πολιτικό και ιδεολογικό και οργανωτικό.

ΚΚΕ: Το ΚΚΕ, ακριβώς ακόμη επιμένει στο αδιέξοδο σχέδιο της ηττοπάθειας καταλήγει να αρνείται εμμονικά τη δυνατότητα άμεσων ανατροπών και νικών για το λαό, εναποθέτοντας κάθε δυνατότητα ανατροπής σε ένα αόριστο μέλλον της λαϊκής εξουσίας, επιλέγοντας τον αναχωρισμό. Έτσι, αρκείται στη διατήρηση της εκλογικής και πολιτικής του απεύθυνσης, η οποία και συνδυάζεται με την επένδυση στον ενδοαριστερό εμφύλιο, την περιχαράκωση και τη στοχοποίηση της μαχόμενης Αριστεράς.

Η επίθεση στο πανεπιστήμιο

Στην Ελλάδα του σήμερα η νεολαία γίνεται πεδίο πειραματισμού για την υπέρβαση της κρίσης από τις δυνάμεις του κεφαλαίου. Η νέα γενιά εμπεδώνει την πραγματικότητα της κρίσης και τη διαμόρφωση ενός εργαζόμενου ευέλικτου, φτηνού, εξειδικευμένου, αναλώσιμου, κινητικού, πειθήνιου και εξατομικευμένου. Για να γίνει αυτό, η εκπαίδευση οφείλει να ευθυγραμμιστεί ταχύτερα και με έντονα αυταρχική μεθοδολογία επιβολής των επιδιώξεων της εκπαιδευτικής αναδιάρθρωσης με τις αναδιαρθρώσεις στην παραγωγή, την ανάγκη εύρεσης νέου πεδίου κερδοφορίας και τις νέες εργασιακές σχέσεις. Σε αυτή την κατεύθυνση, ακριβώς επειδή δεν υπάρχει πλήρως διαμορφωμένο υπόδειγμα από τον αστικό συνασπισμό εξουσίας που να εξασφαλίζει την ανάκαμψη της καπιταλιστικής κερδοφορίας, αντίστοιχα δεν υπάρχει και πλήρης πρότυπο για τους εκπαιδευτικούς μηχανισμούς αλλά ένα σύνολο πειραματισμών με βασικές κατευθύνσεις τη διάλυση του δημόσιου και δωρεάν χαρακτήρα του πανεπιστημίου και την ένταση της επιχειρηματικής λειτουργίας.

Οι κύριες πλευρές της εκπαιδευτικής πολιτικής που προωθεί η νέα κυβέρνηση είναι:

1. Διάλυση δημόσιου – δωρεάν χαρακτήρα του πανεπιστημίου, συνέχιση της επιχειρηματικής λειτουργίας.

Τα πανεπιστήμια και τα ΤΕΙ σε κάθε επίπεδο λειτουργίας τους, χάνουν το δημόσιο και δωρεάν χαρακτήρα. Μέσα από τη συστηματική, μεθοδευμένη και οριστική διάλυση των υπάρχουσών δομών (χρόνια υποχρηματοδότηση, ελλείψεις προσωπικού κλπ). Η κατάργηση των δωρεάν συγγραμμάτων και η επιβολή διδασκτρών σ ένα επόμενο στάδιο, όπως και το πέρασμα λειτουργιών του πανεπιστημίου όπως η σίτιση και η στέγαση σε ιδιώτες έρχονται να καταργήσουν εντελώς την έννοια της δημόσιας και δωρεάν εκπαίδευσης. Αντ' αυτού, οι φοιτητές θα μπορούν να παίρνουν φοιτητικά δάνεια ως λύση απέναντι στην εξάλειψη των φοιτητικών παροχών. Παράλληλα, αναγνωρίζεται η ιδιωτική εκπαίδευση, καθώς μέσω κατατακτήριων εξετάσεων υπάρχει η δυνατότητα ένταξης σε ΑΕΙ-ΤΕΙ αποφοίτων ΙΕΚ, ενώ πλέον όλα τα ιδιωτικά πανεπιστήμια θα έχουν αναγνωρισμένους τίτλους σπουδών. Παράλληλα με αυτό τον τρόπο, επιχειρείται να εμπεδωθεί πλήρως μια επιχειρηματική αντίληψη όσον αφορά τη διαχείριση των εκροών καθώς και την ίδια τη λειτουργία του πανεπιστημίου. Χαρακτηριστικό η αξιοποίηση της χρηματοδότησης θα γίνεται στην κατεύθυνση της εμπέδωσης των αναδιαρθρωτικών τομών με μοχλό την αξιολόγηση για τα ιδρύματα και παράλληλα της αξιοποίηση των ερευνητικών δομών με ανταποδοτικά κριτήρια. Τέλος, σχολές με ερευνητική δραστηριότητα δημιουργούν οι ίδιες ΝΠΙΔ στο εσωτερικό τους, ενώ ακόμα και οι Ειδικοί Λογαριασμοί Κονδυλίων και Έρευνας συγκροτούνται θεσμικά με επιχειρηματικούς όρους. Η χρηματοδότηση των ΑΕΙ-ΤΕΙ συνδέεται άμεσα με την ανταπόκριση στα κριτήρια αξιολόγησης. Για πρώτη φορά επιτρέπεται η ιδιωτική χρηματοδότηση των πανεπιστημίων, με τη δυνατότητα μάλιστα ιδιωτών να χρηματοδοτούν συγκεκριμένες έδρες και μαθήματα, βρίσκοντας επιπλέον και έναν πιο άμεσο και ευέλικτο τρόπο να μεταβάλλουν και να εξειδικεύουν τα προγράμματα σπουδών. Την ίδια ώρα σε μια σειρά σχολές, χωρίς να αμφισβητείται ο κυρίαρχος ρόλος του κράτους, εμφανίζονται εταιρίες-χορηγοί με στόχο τον προσανατολισμό της έρευνας στις ανάγκες του κεφαλαίου. Η συσχέτιση της αξιολόγησης των ιδρυμάτων με ανταποδοτικούς όρους με τα αποτελέσματα της αξιολόγησης (ΜΟΔΙΠ, ΑΔΙΠ) λειτουργεί ως μοχλός πίεσης για την επιτάχυνση της εμπέδωσης τομών της εκπαιδευτικής αναδιάρθρωσης.

2. Τσάκισμα πτυχίων και εργασιακής προοπτικής.

Οι μεταρρυθμίσεις στα πανεπιστήμια έρχονται να κάνουν ακόμα πιο δυσοίωνη την εργασιακή προοπτική της νεολαίας, η οποία έτσι κι αλλιώς έχει να αντιμετωπίσει τα εφιαλτικά ποσοστά της ανεργίας, καθώς και την απουσία της οποίας εργασιακής και επαγγελματικής κατοχύρωσης. Η διάσπαση των προγραμμάτων σπουδών σε κύκλους, η κατάργηση των ενιαίων πτυχίων και η αντικατάστασή τους από τους ατομικούς φακέλους προσόντων εισάγουν το φοιτητή σε μία πλήρως εξατομικευμένη διαδικασία σπουδών.

Σ' αυτό συμβάλει επικουρικά και η κατεύθυνση δημιουργίας προγραμμάτων σπουδών «πολλών ταχυτήτων» εντείνοντας με αυτό τον τρόπο των επιχειρούμενο κατακερματισμό των αποφοίτων, και πλέον ο νέος απόφοιτος θα βρίσκεται σε μία συνεχή διαδικασία ανταγωνισμού, σε ένα διαρκές κυνήγι συλλογής τίτλων σπουδών, προσόντων και πιστωτικών μονάδων μέσα από σεμινάρια, ιδιωτικές σπουδές και προγράμματα δια βίου μάθησης. Ενάντια δηλαδή σε οποιαδήποτε μορφή συλλογικής κατοχύρωσης, διαρρηγνύοντας περαιτέρω κεκτημένα κοινωνικά συμβόλαια που διασφάλιζε και το ενιαίο πτυχίο. Το κεφάλαιο προσπαθώντας αφενός να περιορίσει αποσταθεροποιητικά χαρακτηριστικά με την ραγδαία άνοδο του ποσοστού δομικής ανεργίας (με μεγάλο κομμάτι να βρίσκεται σε ένα φαύλο κύκλο ένταξης – αποένταξης από την αγορά εργασίας) και αφετέρου να εμπεδώσει την αναδιάρθρωση της εργασίας με την ένταξη ενός δυναμικού στις νέες μορφές απασχόλησης (voucher, ΕΣΠΑ, ελαστικές σχέσεις) με στόχο τον κατακερματισμό του. Αυτό με τη σειρά του επιβάλλει ένα κλίμα γενικευμένου ανταγωνισμού που διαρρηγνύει και τις βασικές όψεις της συλλογικής συνείδησης του φοιτητικού σώματος και δημιουργεί το πρόσφορο έδαφος για την κυριαρχία εξατομικευμένων κοινωνικών συμπεριφορών σταθεροποιώντας την φύση και τα χαρακτηριστικά της επιχειρούμενης αλλαγής εντός του πανεπιστημίου που ταυτίζεται

απόλυτα με την ριζική αναδιάρθρωση των εργασιακών σχέσεων (όπου κυριαρχούν οι ατομικές συμβάσεις εργασίας, τα ωράριο-λάστιχο, η ανασφάλιστη φθηνή και ευέλικτη απασχόληση).

3.Εντατικοποίηση του ρυθμού σπουδών

Ταυτόχρονα και η καθημερινότητα των φοιτητών τείνει ολοένα και περισσότερο να προσαρμοστεί πλήρως στα πλαίσια της κανιβαλικής πραγματικότητας. Η εντατικοποίηση των σπουδών και ένας «νέος» επιστημονισμός προωθούνται, με κυρίαρχο μοχλό πίεσης το υπαρκτό και τεράστιο πρόβλημα της επιβίωσης που βιώνουν ολοένα και μεγαλύτερα κομμάτια φοιτητών (που γίνεται και μέσα από τις αλλαγές των προγραμμάτων σπουδών), παρέα με την πίεση για άμεση εύρεση εργασίας. Το πανεπιστήμιο επιχειρείται να διαμορφωθεί ως ένας χώρος fast track κατάρτισης, με ασφυκτικές συνθήκες φοίτησης, στα πρότυπα μιας ασφυκτικού τύπου εργασιακής πειθάρχησης κι αυτό επιχειρείται με μια σειρά τρόπους όπως οι αλυσίδες μαθημάτων, οι πρόοδοι, τα τεστ, τα όρια δήλωσης και οι υποχρεωτικές εργασίες, παρακολούθησεις και project.

4.Αυταρχικοποίηση της λειτουργίας των ιδρυμάτων – Χτύπημα στις δημοκρατικές ελευθερίες και κεκτημένα, χτύπημα στο άσυλο

Οι πρυτανικές αρχές και το υπουργείο παρακάμπτουν οποιαδήποτε συλλογική απόφαση (φοιτητών, διοικητικών κτλ) ως τυπικότητα, απονομιμοποιώντας τη συνδικαλιστική δράση. Παράλληλα, οποιοσδήποτε κινητοποιείται αντιμετωπίζεται περίπου ως τρομοκράτης. Έτσι δεν είναι λίγες οι φορές που έχουν γυρίσει την πλάτη στις μαζικές παραστάσεις φοιτητικών συλλόγων, προβαίνοντας μάλιστα σε προκλητικές και στοχοποιητικές για το κίνημα δηλώσεις (βλ. δηλώσεις Κυριαζόπουλου για σωματική βία). Στα παραπάνω τομή αποτελεί η δίωξη πληθώρας αγωνιστών, με όρους προσωπικής καταστολής και τρομοκρατίας (βλ. Ξάνθη). Άλλωστε η ανάδειξη νέων αυταρχικών πρυτανειών αναδιατάσσει πλήρως το συσχετισμό δύναμης μεταξύ φοιτητικού σώματος και καθηγητών και εντείνει την εκδικητικότητα που θα μπορεί να έχει το καθηγητικό μπλοκ απέναντι σε φοιτητές. Ανεξάρτητα από την μετατροπή των Συμβουλίων Ιδρύματος σε γνωμοδοτικά όργανα, οι φοιτητικοί σύλλογοι πρέπει να έχουν παρουσία και να επιβάλουν τα συμφέροντά τους στα όργανα λήψης αποφάσεων, ανατρέποντας μια κατάσταση αυταρχικής εξώθησης των φοιτητικών συλλόγων από αυτά. Στα παραπάνω, τομή αποτελεί η δίωξη πληθώρας αγωνιστών, με όρους προσωπικής καταστολής και τρομοκρατίας.

Η παραβίαση του ασύλου γίνεται καθημερινό φαινόμενο, πολλές φορές με χαρακτήρα επίδειξης δύναμης από τις δυνάμεις καταστολής και συγκεκριμένη στοχοποίηση συνδικαλιστών ή πολιτικά επικίνδυνων φοιτητών. Στόχος αυτής της τεράστιας επίθεσης είναι η πλήρης εμπέδωση της ήττας και του φόβου του αγώνα από τη νεολαία, με καθοριστικό, συμβολικά και πολιτισμικά για την νεότερη Ελλάδα, το άσυλο και τον χώρο του πανεπιστημίου.

Ο εθνικός διάλογος για την Παιδεία που βρίσκεται σε εξέλιξη είναι προσχηματικός, στημένος ώστε να νομιμοποιήσει τα αναδιάρθρωτικά του πορίσματα. Ο εθνικός διάλογος έχει ένα διττό ρόλο. Απο τη μια, να καλλιεργήσει ένα φιλολαϊκό προφίλ με απεύθυνση σε κοινωνικές μερίδες και τους φοιτητές, και από την άλλη να προλειάνει το έδαφος της εκπαιδευτικής αναδιάρθρωσης επικοινωνώντας με τη διοίκηση των ιδρυμάτων και το αντιδραστικό μπλοκ των καθηγητών. Εξαρχής ναρκοθετημένος από το νόμο Διαμαντοπούλου και τις επιταγές του 3ου μνημονίου, αλλά και λόγω της ίδιας του της σύνθεσης.

Σύμφωνα με τις παραπάνω κατευθύνσεις, το πολυνομοσχέδιο Φίλη για την παιδεία, θα ευθυγραμμίζεται πλήρως με την αστική στρατηγική για την εκπαίδευση, αξιοποιώντας τις τομές που επέφερε ο νόμος του Νέου Λυκείου στη δευτεροβάθμια κι ο νόμος Διαμαντοπούλου στη τριτοβάθμια. Επιπρόσθετα, θα αξιοποιήσει τους Οργανισμούς, που έχουν συγκροτήσει οι αντιδραστικές πρυτανείες αλλά και τους εσωτερικούς κανονισμούς.

Στα παραπάνω, έρχεται να προστεθεί η αποστοίχιση των επαγγελματικών δικαιωμάτων από τους τίτλους σπουδών, βλέπε διδακτική επάρκεια, σε μια σειρά σχολών.

Όλα τα παραπάνω διεξάγονται σε ένα οριζόντιο καθεστώς υποχρηματοδότησης, το οποίο οφείλει να αποτελεί διαρκές και αυτοτελές μέτωπο πάλης για τους φοιτητικούς συλλόγους. Η υποχρηματοδότηση, άμεση απόρροια των πολιτικών της κυβέρνησης, των μνημονίων και της Ε.Ε, δημιουργεί μια σειρά από προβλήματα στις σχολές, όπως έλλειψη προσωπικού, ανεπάρκεια υλικοτεχνικών υποδομών, μετακύλιση του κόστους σπουδών (σίτιση, στέγαση, συγγράμματα και δίδακτρα) κι εν τέλει, με βάση το υπάρχον θεσμικό πλαίσιο, ανοίγει την πόρτα στην ιδιωτική πρωτοβουλία να καταλάβει χώρο εντός των ιδρυμάτων. Έτσι τέλος, οι σπουδές καθίστανται δυσβάσταχτες έως αδύνατες για μεγάλο κομμάτι των φοιτητών.

Η αξιολόγηση, ως μια διαρκής διαδικασία που λειτουργεί υιοθετώντας πλήρως τα κριτήρια της αναδιάρθρωσης, της Μπολόνια, του ΚΕΧΑΕ, της εργαλειοθήκης του ΟΟΣΑ, είναι επί της ουσίας μια διαδικασία που ωθεί τα ιδρύματα να εφαρμόσουν ολοένα και περισσότερο την εκπαιδευτική αναδιάρθρωση, επιβραβεύοντάς τα στη βάση “μετρήσιμων αποτελεσμάτων” που καμία σχέση δεν έχουν με τις πραγματικές ανάγκες των φοιτητών.

Δια βίου μάθηση - επανακατάρτιση - νέος χάρτης σχολών

Στα πλαίσια προώθησης και περεταίρω διαμόρφωσης εκείνου του εργαζόμενου που θα γεφυρώσει και τη διαφορά φάσης που υπάρχει ανάμεσα στην εκπαίδευση και την παραγωγή δεν αποτελεί καθόλου τυχαίο η ξεκάθαρη κατεύθυνση δημιουργίας τμημάτων δια βίου μάθησης. Τα τμήματα αυτά θα έχουν ως βασική στόχευση την παγίωση μιας κατάστασης επανακατάρτισης και κυνηγιού γνώσεων και δεξιοτήτων τα οποία θα αποτυπώνονται με όρους πιστοποίησης αυτών στον ατομικό φάκελο προσόντων. Έτσι, προωθείται μια κατεύθυνση διαχωρισμού ακαδημαϊκής κι επαγγελματικής κατοχύρωσης στα πλαίσια αντιστοίχισης του εθνικού πλαισίου προσόντων με το ευρωπαϊκό και λειτουργία των ects.

Όλα τα παραπάνω διαμορφώνουν μια βεντάλια εργαζόμενων διαφορετικών ταχυτήτων των οποίων οι δεξιότητες και οι γνώσεις ποσοτικοποιούνται, πιστοποιούνται και αποτυπώνονται στον ατομικό φάκελο προσόντων για να αξιολογηθούν σε επόμενο χρόνο (σεμινάρια, παράλληλα προγράμματα σπουδών, πιστοποιητικό). Η διάσπαση των πτυχίων δυσχεραίνει τους όρους συλλογικής διεκδίκησης και διαπραγμάτευσης υπονομεύοντας διαρκώς τα εργασιακά δικαιώματα.

Το νέο κύμα συγχωνεύσεων που αφορά τη μεταφορά των ΤΕΙ στα ΑΕΙ (προοπτικά και στα ΙΕΚ) σκιαγραφεί κάποιες κατευθύνσεις για την συμπίεση προς τα κάτω των αποφοίτων συνολικά. Η μεταφορά των ΤΕΙ με τη μορφή ειδίκευσης μέσα στα ΑΕΙ μεταφέρει τη διάκριση μεταξύ των ανώτερων και κατώτερων θέσεων της πνευματικής εργασίας στο εσωτερικό του ΑΕΙ (τη διάκριση αυτή την εξυπηρετούσε π.χ. ΑΕΙ μηχανολόγων μηχανικών – ΤΕΙ μηχανολογίας), συμπιέζοντας παράλληλα το σύνολο των αποφοίτων προς τα κάτω και ταυτόχρονα κατακερματίζοντας τα πτυχία με την εισαγωγή των παραπάνω κατευθύνσεων. Συμπληρωματικά και άρρηκτα συνδεδεμένα στη παραπάνω κίνηση, κινούνται επικείμενες αλλαγές στον τρόπο εισαγωγής στην μεταδευτεροβάθμια εκπαίδευση και τριτοβάθμια εκπαίδευση (κάτι που επιχειρήθηκε και από τον Λοβέρδο) και επομένως τον εξορθολογισμό εισροών σε αυτές τις βαθμίδες, παράλληλα με την κανονικοποίηση των εκροών που θα φέρει η αναδιάρθρωση των προγραμμάτων σπουδών. Αυτό το μοντέλο θα εναρμονίζεται με τη συντελούμενη συμπίεση συνολικά των εργαζομένων στη παραγωγή.

Ποιοτική τομή της αναδιάρθρωσης αποτελεί και η αναβάθμιση του ρόλου της έρευνας και της επιχειρηματικής δραστηριότητας εντός των ιδρυμάτων. Η αδυναμία εξεύρεσης στρατηγικού σχεδίου υπέρβασης της κρίσης από αστική σκοπιά, εντείνει την επιδίωξη εξεύρεσης νέων πεδίων κερδοφορίας και καθιστά αναγκαία την παραπάνω κίνηση, η οποία άλλωστε περιγράφεται στις κατευθύνσεις του ΟΟΣΑ και του πλάνου Ευρώπη 2020 και φαίνεται να αποτυπώνεται στο νομοσχέδιο. Η διαδικασία αυτή έχει να κάνει

με την εκπόνηση έρευνας και καινοτομίας, αξιοποιήσιμης για την άμεση κερδοφορία ορισμένων κλάδων του κεφαλαίου. Παράλληλα στοχεύει και στη διαμόρφωση συγκεκριμένου εργατικού δυναμικού μέσα από αυτή τη διαδικασία για την αξιοποίηση του στο κομμάτι της έρευνας και των επιστημών.

Στα πλαίσια της υποχρηματοδότησης, η οποία ωθεί στην ένταση της αυτοχρηματοδότησης, η κυβέρνηση ωθεί τα ιδρύματα να αναζητήσουν πόρους από άλλους παράγοντες ώστε να καλύψουν μια σειρά αναγκών τους. Όλα τα παραπάνω γίνονται σε στενή σύνδεση με τον επιχειρηματικό κόσμο μέσω της σύνδεσης ΑΕΙ, ερευνητικών ιδρυμάτων και επιχειρήσεων. Αυτό αποτυπώνεται καί στην κατεύθυνση συγκρότησης ενιαίου φορέα έρευνας.

Το φοιτητικό και νεολαιίστικο κίνημα μπροστά σε νέες προκλήσεις και καθήκοντα

Το φοιτητικό κίνημα τα τελευταία χρόνια έχει δώσει μεγάλες μάχες τόσο απέναντι στην εκπαιδευτική αναδιάρθρωση και έναντι αλληπάλληλων μέτρων και μνημονίων που επιβάλλουν κυβερνήσεις – Ε.Ε – ΔΝΤ και οι εκάστοτε διαχειριστές, που πρέπει να αποτυπωθούν στο σύνολό του σαν παρακαταθήκες για τη συνέχεια και τον επανεξοπλισμό του κινήματος μπροστά στις νέες προκλήσεις. Στην καμπή που διανύουμε, η ανάγκη επανεμφάνισης του φοιτητικού κινήματος στο προσκήνιο με μαζικούς όρους, φαίνεται πιο επιτακτική από ποτέ. Αυτό γιατί η επίθεση στην εκπαίδευση όπως ήδη επιχειρείται, καταργεί στοιχειώδη λαϊκά κεκτημένα όπως αυτό της δημόσιας και δωρεάν εκπαίδευσης και αναιρεί κάθε δικαίωμά μας τόσο στο κομμάτι των σπουδών όσο και στην εργασία. Έτσι, η νεολαία και το σύνολο του λαού βρίσκονται σε ένα σημαντικό μεταίχμιο, αυτό της υποταγής στο ιδεολόγημα του ΤΙΝΑ και του ευρωμονόδρομου ή του συλλογικού και ανυποχώρητου αγώνα. Οι μάχες που έχουμε μπροστά μας δεν έχουν να κάνουν με κάποιες δευτερεύουσες πλευρές της αστικής πολιτικής αλλά με κρίσιμους κρίκους της. Γι' αυτό η ανάγκη ανασυγκρότησης συνολικά του φοιτητικού κινήματος σχετίζεται με την οικοδόμηση ενός μαζικού και κινήματος αντεπίθεσης. Για να κατοχυρώσουν ο λαός και η νεολαία τις ανάγκες τους, για να συγκρουστούν και να ανατρέψουν τους φορείς της επίθεσης και το σύνολο της αντιλαϊκής – αντιεκπαιδευτικής πολιτικής.

Γι αυτό παλεύουμε για ένα φοιτητικό κίνημα:

1. ΑντιΕΕ, αντικυβερνητικό, αντιμνημονιακό, ανατρεπτικό, αντιδιαχειριστικό, αντιαναδιάρθρωτικό που θα διαμορφώνει ένα πλειοψηφικό ρεύμα αμφισβήτησης, που θα αρνείται το μέλλον ανεργίας και μετανάστευσης που διαμορφώνουν για τη γενιά μας, που θα αρνείται να ζήσει σ' ένα πανεπιστήμιο όπως αυτό που περιγράφουν οι νόμοι Αρβανιτόπουλου – Διαμαντοπούλου και τα νέα μέτρα. Στον πυρήνα του φοιτητικού κινήματος οφείλει να βρίσκεται η ρήξη με τη στρατηγική της συνδιαχείρισης και της αναζήτησης εύκολης επιλογής σε κάθε προσπάθεια ενσωμάτωσής του (βλέπε νομοσχέδιο Φίλη) ή αποσυγκρότησής του με την επίκληση διαδικασιών «διαλόγου». Απέναντι στον εθνικό διάλογο το φοιτητικό κίνημα παρεμβαίνοντας στη βάση των αιτημάτων του, οφείλει να παλέψει σε κατεύθυνση απονομιμοποίησής του, σπασίματος των διαδικασιών του και ευθείας αντιπαράθεσης με τα μέλη ΔΕΠ, τους πρυτάνεις που συμμετέχουν ή και στηρίζουν αυτόν. Το φοιτητικό κίνημα δε θα λειτουργεί ως ομάδα πίεσης αλλά μέσα από την ανασυγκρότηση και την αντεπίθεση του, θα επιβάλλει τις ανάγκες της νεολαίας. Με αντιΕΕ στίγμα, από τη σκοπιά της σύγκρουσης με όλες τις πολιτικές επιλογές της ΕΕ για το χώρο της εκπαίδευσης (Μπολόνια, Λισσαβόνα, ΚΕΧΑΕΕ), τη συνολικότερη αντιλαϊκή πολιτική αλλά και από τη σκοπιά της διαμόρφωσης της συνείδησης και της πρακτικής που με επιθετικό τρόπο θα συμβάλλει σε έναν άλλο δρόμο χωρίς ΕΕ, ευρώ, χρέος. Έμφαση σε μια διαδικασία με κινηματικό και όχι διαχειριστικό χαρακτήρα, με συμβολή του κάθε φοιτητή σε όλες τις δράσεις και τις κινητοποιήσεις, και όχι με τη λογική της ανάθεσης είτε σ' ένα πολιτικό δυναμικό είτε σε μια κυβέρνηση που ως «από μηχανής θεός» θα καταργήσει αυτές τις κατευθύνσεις. Περιγραφή ενός ανατρεπτικού φοιτητικού κινήματος γιατί η επανεμφάνισή του στο προσκήνιο, η συντριβή της αναδιάρθρωσης θα απελευθερώσει μια δυναμική συνολικά στο χώρο της νεολαίας που θα είναι ικανή να εμφανίσει τη γενιά μας στο δρόμο με αίτημα την ανατροπή όλης αυτής της πολιτικής της κοινωνικής βαρβαρότητας που βιώνουμε τα τελευταία χρόνια.

2. Πανεολαιίστικη – πανεργατική – παλλαϊκή απεύθυνση. Που θα συνδέεται με τους αγώνες του κόσμου της εργασίας και της νεολαίας (voucher, 5μηνα, κυριακάτικη αργία, ασφαλιστικό πλειστηριασμοί πρώτης κατοικίας κλπ) για την ανατροπή της βάρβαρης αντεργατικής και αντιλαϊκής πολιτικής. Που θα δρα εξώστρεφα, θα αγκαλιάζεται από την κοινωνία και θα αγκαλιάζει όλες τις τάσεις αμφισβήτησης και αγώνα. Σε μια συνθήκη όπου η νεολαία, μετά και την υπογραφή του τρίτου μνημονίου, όπου το μέλλον της διαφαίνεται χειρότερο από κάθε άλλη γενιά, εκτιμάμε ότι το φοιτητικό κίνημα μπορεί και πρέπει να ενοποιεί σε κάθε φάση του κινήματος τις αντιστάσεις: από μαθητικές καταλήψεις μέχρι απεργίες σε κλάδους με συντριπτική την παρουσία νέων εργαζομένων, το φοιτητικό πρέπει να αγωνίζεται υπό το πρίσμα της υπεράσπισης συνολικά των δικαιωμάτων και των αναγκών της νέας γενιάς. Το φοιτητικό κίνημα κατέχει ένα ειδικό ρόλο τόσο στο κίνημα της νεολαίας όσο και στο εργατικό-λαϊκό κίνημα συνολικά: καταφέρνει να ενοποιεί υπό αντίξοες συνθήκες όχι μόνο τη νεολαία αλλά και συνολικά το λαό. Η νέα γενιά βρίσκεται στη χειρότερη από τη μεταπολίτευση κι έπειτα. Την ίδια στιγμή αναδιαρθρώνει συνολικά τους όρους ζωής της: από το «Νέο Λύκειο» μέχρι το Νόμο Διαμαντοπούλου, η νεολαία βρίσκεται απέναντι σε μια συνολική επίθεση. Ειδικότερα, η συλλογική ταυτότητα του φοιτητή μετασχηματίζεται στη βάση α) της αλλαγής-κατάρρευσης της εργασιακής προοπτικής, β) του νέου καθεστώτος που διαμορφώνεται εντός του πανεπιστημίου. Επιπροσθέτως, το σύμφωνο πρώτης απασχόλησης για νέους κάτω των 25 ετών σφραγίζει την εργασιακή αναδιάρθρωση για μια νέα γενιά και διαμορφώνει συνθήκες κατακερματισμένης ένταξης στην αγορά εργασίας. Τα παραπάνω εξαναγκάζουν τη γενιά μας σε ένα συνεχή κύκλο επανακατάρτισης, ανεργίας και επισφαλούς εργασίας. Γι' αυτό το φοιτητικό κίνημα μπορεί και πρέπει να παίξει καθοριστικό ρόλο στη συγκρότηση ενός νεολαιίστικου κινήματος που θα διεκδικήσει τα δικαιώματα και τις ανάγκες μας

3. Αμεσοδημοκρατικό και ανεξάρτητο που θα δημιουργεί τις δικές του μορφές οργάνωσης, αυτοτελείς και ανεξάρτητες από την κατεστημένη πολιτική των εκπροσώπων και των επιτελείων, που θα στηρίζεται στις γενικές συνελεύσεις όπου οι ίδιοι οι φοιτητές θα παράγουν πολιτική με βάση τις ανάγκες και τα δικαιώματά τους. Που λειτουργεί σαν ζωντανό κύτταρο πολιτικής και ζύμωσης του κόσμου του αγώνα, του κάθε αγωνιστή που θα κάνει κτήμα του το συλλογικό συμπέρασμα στη βάση της συνδιαμόρφωσης και της σύνθεσης.

4. Πολύμορφο, που θα αξιοποιεί και θα συνθέτει όλο τον πλούτο των αγωνιστικών πρωτοβουλιών στο εσωτερικό των σχολών, στον βαθμό που θα ενσωματώνεται η δράση αυτών στη δράση των φοιτητικών συλλόγων, χωρίς να υπονομεύεται ο ρόλος και οι αποφάσεις των τελευταίων. Που θα συντονίζεται και θα επικοινωνεί με όλα τα πληττόμενα κομμάτια της κοινωνίας, ιδιαίτερα σε μια εποχή που αυτά θα πολλαπλασιάζονται λόγω της κρίσης. Που θα συγκρούεται έμπρακτα με νεοφιλελεύθερες λογικές εντός των Ιδρυμάτων. Που θα δίνει ριζοσπαστική προοπτική στη δημιουργικότητα μέσα από ζωντανές διαδικασίες και δρώμενα (στέκια συλλόγου, αυτοδιαχειριζόμενα κυλικεία, αθλητικές ομάδες, πολιτιστικά στέκια). Που θα εντείνει τις δράσεις αλληλεγγύης στο εσωτερικό των φοιτητικών συλλόγων που έχει παρουσιαστεί αυτή την περίοδο με το προσφυγικό ζήτημα και θα αντιπαλεύει κάθε φασιστικό φαινόμενο που θα παρουσιάζεται (βλ. Ξάνθη). Που θα πειραματίζεται με δράσεις αλληλεγγύης στο εσωτερικό των φοιτητικών συλλόγων και θα ανοίγει το ζήτημα του φασισμού συνολικά στη νεολαία.

5. Πανελλαδικό που θα ενοποιεί το σύνολο της σπουδάζουσας νεολαίας πάνω στη βάση των κοινών αιτημάτων και διεκδικήσεων της, ενώ θα δρα ενάντια σε κάθε προσπάθεια οποιασδήποτε πολιτικής δύναμης επιχειρεί να διαπραγματευτεί στο όνομα του φοιτητικού κινήματος, τους όρους υποταγής των φοιτητών. Κόντρα στη λογική της ΔΑΠ για συγκρότηση του ΕΣΥΦ (Εθνικό Συμβούλιο Φοιτητών), με ένα φοιτητικό κίνημα διαρκείας του οποίου η πανελλαδική δράση θα κατοχυρώνεται και μέσα από τις ανοιχτές διαδικασίες του πανελλαδικού Συντονιστικού Γενικών Συνελεύσεων, σε περίοδο όξυνσης. Ενός φοιτητικού κινήματος που θα ανασυγκροτείται αγωνιστικά στο διαρκές της μάχης με την κυρίαρχη πολιτική, θα συμβάλλει στη συνεχή αναζωογόνηση των φοιτητικών συλλόγων. Ταυτόχρονα, στοχεύει στην ενδυνάμωση των Γενικών Συνελεύσεων, φροντίζοντας παράλληλα στην πορεία της μάχης να αναβαθμίζει

τις διαδικασίες κινηματικού συντονισμού τους. Εναντία στις προσπάθειες συγκρότησης της ΕΦΕΕ και των τοπικών οργάνων της που θα κινείται στην προοπτική γραφειοκρατικοποίησης του φοιτητικού κινήματος και των διαδικασιών του και θα παίζει το ρόλο επίσημου συνομιλητή με την κυβέρνηση. Ένα φοιτητικό κίνημα που θα συγκροτείται σε ζωντανούς φοιτητικούς συλλόγους με κοινό εκλογικό κανονισμό και εκλογικά αποτελέσματα όπου έχουν διεξαχθεί εκλογές με δημοκρατικό τρόπο.

6. Μετωπικό και σύμμαχο, με το σύνολο των χώρων της εκπαίδευσης. Που θα παλεύει για έναν ενιαίο και δημοκρατικό συντονισμό των φοιτητικών και σπουδαστικών συλλόγων, που θα προσπαθεί να συντονίζεται με άλλες αγωνιζόμενες μερίδες της εκπαίδευσης και της κοινωνίας. Φοιτητικό κίνημα σε ΑΕΙ και ΤΕΙ γιατί τα συμφέροντα φοιτητών-σπουδαστών είναι κοινά, κοινά με τις ανάγκες και τα δικαιώματα των εργαζομένων και όχι του καθηγητικού κατεστημένου. Με απεύθυνση και κάλεσμα σε κοινό αγώνα προς το μαθητικό κίνημα και τους μαθητές που προετοιμάζονται να γίνουν η γενιά της οικονομικής και κοινωνικής εξαθλίωσης.

Η οργάνωση του φοιτητικού κινήματος περνάει μέσα από τους φοιτητικούς συλλόγους ως το σωματείο των φοιτητών με κέντρο τις Γενικές Συνελεύσεις. Βασικός μοχλός και πυροκροτητής του φοιτητικού κινήματος αποτελεί το πετυχημένο εγχείρημα των σχημάτων της Ενιαίας Ανεξάρτητης Αριστεράς Κίνησης. Με ξεκάθαρο ηγεμονικό- πρωτοπόρο ρόλο στις κινητοποιήσεις του, με διακριτό, ριζοσπαστικό και ανεξάρτητο λόγο και παρέμβαση μέσα στις σχολές κόντρα στις συντεχνιακές λογικές, κόντρα στις παρατάξεις-ιμάντες μεταβίβασης κομματικών οδηγιών.

Η αναγκαιότητα Ε.Α.Α.Κ. στο σήμερα και η φυσιογνωμία της

Η Ε.Α.Α.Κ., πήρε σάρκα και οστά μέσα από τις μεγαλειώδεις κινηματικές διεργασίες του '91 και ήρθε να απαντήσει πάνω στα συγκεκριμένα επίδικα της περιόδου του ίδιου του σύγχρονου φοιτητικού υποκειμένου. Η ενοποίηση ρευμάτων αντικαπιταλιστικής αναζήτησης, κάλυψε εκείνο το πολιτικό κενό που άφησε η οπισθοχώρηση και η απραγμία της παραδοσιακής αριστεράς. Η Ε.Α.Α.Κ. συγκροτήθηκε και δραστηριοποιήθηκε σε πολλούς κοινωνικούς χώρους ως μια προσπάθεια να σκιαγραφήσει μια σύγχρονη αφήγηση για το πως παρεμβαίνει το φοιτητικό κίνημα στις μάχες της νεολαίας. Με την υιοθέτηση ριζοσπαστικών πρακτικών και ανάλογου πολιτικού περιεχομένου κι ενός άλλου μοντέλου άσκησης πολιτικής εντός του Πανεπιστημίου ενάντια στις κομματικές παρατάξεις, η Ε.Α.Α.Κ. μέσα στην πάροδο του χρόνου με την παρέμβασή της συνέβαλε στους φοιτητικούς συλλόγους να αναχθούν στο αντίπαλο δέος της αστικής πολιτικής μέσα στα πανεπιστήμια. Η συνένωση αυτών των ρευμάτων ήταν καθοριστικής σημασίας και για το σύνολο της αντικαπιταλιστικής – ριζοσπαστικής αριστεράς καθώς συνέβαλε σε μεγάλο βαθμό στην ενοποίησή της και στο να βγαίνει ενιαία στους κόλπους των κοινωνικών αγώνων.

Η Ε.Α.Α.Κ. οφείλει να αναβαθμίσει τα πολιτικά χαρακτηριστικά που έχει από την ίδρυσή της. Για να είναι σε θέση να απαντήσει στις απαιτήσεις της νέας κατάστασης που έχει διαμορφωθεί, η Ε.Α.Α.Κ πρέπει να βαθύνει τα αντι – Ε.Ε., αντικυβερνητικά, αντισυνδιαχειριστικά χαρακτηριστικά που τη συγκροτούν και να σηκώσει το γάντι στις πολιτικές προκλήσεις ώστε να συνεχίσει να είναι χρήσιμη για το φοιτητικό κι ευρύτερα το εργατικό – λαϊκό κίνημα.

Η Ε.Α.Α.Κ μέσα από την κινηματική και πολιτική της πρακτική, οφείλει να αναβαθμίσει τα πολιτικά χαρακτηριστικά που τη διέπουν και με σεβασμό στην αυτοτέλεια κάθε σχήματος, αλλά και στις ίδιες τις διαδικασίες οριζόντιου συντονισμού τους, να μπορεί να παράγει και να υλοποιεί από κοινού σχεδιασμό που θα συμβάλλει στην οικοδόμηση ενός ανυπόταχτου φοιτητικού κινήματος κι ενός ανατρεπτικού, μαχητικού λαϊκού και νεολαιίστικου κινήματος.

Η ανάδραση της Ε.Α.Α.Κ με τις μαχόμενες δυνάμεις του κινήματος και της αριστεράς

Στο φόντο της κρίσης και της αναβαθμισμένης επίθεσης απέναντι στα δικαιώματα της νεολαίας, της διάχυτης απογοήτευσης, αποτελεί διακύβευμα η νεολαία να παλέψει για το παρόν και το μέλλον της. Το διακύβευμα αυτό αποτελεί πλέον κοινή ανησυχία και σε ευρύτερες δυνάμεις εντός του φοιτητικού κινήματος. Οι πολιτικές εξελίξεις των τελευταίων χρόνων καθώς και η ίδια η πολιτική παρέμβαση κι η τριβή της Ε.Α.Α.Κ. με άλλες δυνάμεις εντός των φοιτητικών συλλόγων, έχουν διαμορφώσει ένα πολύ διαφορετικό τοπίο. Ένα τοπίο εντός του οποίου, δυναμικό εντός των σχολών αλλά και μαχόμενες δυνάμεις του φοιτητικού κινήματος έχουν έρθει πιο κοντά σε μια ριζοσπαστική κατεύθυνση και αντίληψη. Όλα τα παραπάνω καθιστούν πιο αναγκαία από ποτέ τη διαδικασία πολιτικής και κινηματικής αλληλεπίδρασης μαζί τους.

Ως Ε.Α.Α.Κ. αποτιμάμε θετικά τις κοινές διαδικασίες βάσης στην πλειοψηφία των φοιτητικών συλλόγων που διεξήχθησαν σε πανελλαδικό επίπεδο το προηγούμενο χρονικό διάστημα με τις δυνάμεις της ΑΡ.ΕΝ. και του ΑΡ.ΔΙ.Ν.. Αναγνωρίζοντας τη διαφορετική ταχύτητα και τις ιδιαιτερότητες του εκάστοτε κοινωνικού χώρου, αποτιμάμε ότι υπάρχουν οι όροι για την πολιτική συμφωνία και επομένως προχωράμε στους συλλόγους αυτούς σε εκλογική συνεργασία με τις δυνάμεις αυτές. Με τα μάτια στραμμένα στους αγώνες που έρχονται επιδιώκουμε να αποτελέσει η Ε.Α.Α.Κ. τον ισχυρότερο πόλο έλξης, σημείο αμοιβαίων μετατοπίσεων και το πεδίο πολιτικοσυνδικαλιστικής συσπείρωσης. Σε όλη αυτή τη διαδικασία της πολιτικής και κινηματικής συνεργασίας η Ε.Α.Α.Κ. επιδιώκει την ηγεμονία της.

Αγωνιστικό μέτωπο αντεπίθεσης και ανατροπής της επίθεσης Κυβέρνησης -ΕΕ -ΔΝΤ- Κεφαλαίου

Μπροστά σε αυτή τη βαθιά και δομική κρίση του καπιταλισμού και μπροστά στην τεράστια επίθεση του κεφαλαίου, η ανάγκη εμφάνισης ενός μαζικού, λαϊκού κινήματος αντεπίθεσης και ανατροπής του συνόλου της πολιτικής αυτής, των κυρίαρχων επιταγών αλλά και έμπρακτης αμφισβήτησης της στρατηγικής της αστικής τάξης φαντάζει μεγαλύτερη από ποτέ. Η βίαιη φτωχοποίηση μπορεί να φέρει βίαιη στροφή στον ατομικό δρόμο και ανταγωνισμό, τις βάσεις πάνω στις οποίες ο φασισμός σήμερα εξαπλώνεται δηλαδή, στο βαθμό που οι συλλογικοί αγώνες δεν καταφέρουν να εγγυηθούν τα συμφέροντα των κατώτερων λαϊκών στρωμάτων. Οι αγώνες του προηγούμενου διαστήματος έχουν αφήσει το χνάρι τους στην εμπειρία του λαού και όσο η οργή και η αγανάκτηση, συσσωρεύονται στους κόλπους του λαού, υπάρχει η δυνατότητα για τη συγκρότηση ενός ανατρεπτικού και νικηφόρου κινήματος που θα αμφισβητήσει έμπρακτα τη στρατηγική της αστικής τάξης για την Ελλάδα και ταυτόχρονα θα συγκροτήσει προοπτική για έναν άλλο δρόμο. Κομβικός σε αυτό το σημείο είναι ο ρόλος του εργατικού κινήματος δεδομένης και της συνδικαλιστικής ερήμου και η ανάγκη ταξικής του ανασυγκρότησης. Οι συνδικαλιστικές γραφειοκρατίες ΓΣΕΕ-ΑΔΕΔΥ, η λογική της μόνιμης συνδιαλλαγής με το κράτος και της εργασιακής ειρήνης είναι εχθροί της ταξικής ανασυγκρότησης του εργατικού κινήματος. Παράλληλα, φάνηκε ότι σχέδια περιχαράκωσης και σεχταρισμού, δημιουργίας πιο σκληρών κομματικών μπλοκ, όπως το ΠΑΜΕ, δεν μπορούν να πρωταγωνιστήσουν σε μια διαδικασία κοινωνικών και εργατικών εκρήξεων, σε μια κατεύθυνση παρατεταμένου λαϊκού πολέμου, καθώς και στη διαμόρφωση ενός άλλου συσχετισμού δύναμης στο εργατικό κίνημα. Είναι λοιπόν αναγκαίο να αναπτυχθεί ένα αγωνιστικό ρεύμα στο εσωτερικό των εργαζομένων βασισμένο στις αμεσοδημοκρατικές διαδικασίες εντός των πρωτοβάθμιων σωματείων και να εκφράσει ένα διακριτό στίγμα πραγματικής σύγκρουσης με την πολιτική κυβέρνηση-ΕΕ-ΔΝΤ, την εργοδοσία και τους μηχανισμούς του κράτους, σε επίπεδο αιτημάτων και μορφών πάλης για την ανατροπή τους.

Χρειάζεται λοιπόν, μια διαφορετική λογική στο εργατικό κίνημα, διαχωρισμένη από τον εργοδοτικό συνδικαλισμό, αλλά και από τις τάσεις περιχαράκωσης και απομόνωσης από τις πλατιές μάζες των εργαζομένων, ένα εργατικό κίνημα που θα μπορεί να επικοινωνεί με όλες εκείνες τις αναδυόμενες εργασιακές φιγούρες της εποχής μας και να εκφράζει όλα εκείνα τα κομμάτια ακραίας εργασιακής επισφάλειας (voucher) που πλήττουν κυρίως την νεολαία.

Κρίσιμης σημασίας ζήτημα είναι σήμερα η ζύμωση και πολιτική κατοχύρωση μιας γραμμής αντεπίθεσης – επιβολής – πολιτικής διεκδίκησης εντός των εργατικών σωματείων αλλά και η κοινή δράση των αγωνιζόμενων δυνάμεων γύρω από τα αιτήματα και τις ζωτικές ανάγκες των εργαζομένων σε σύνδεση με τους αναγκαίους πολιτικούς στόχους ρήξης και ανατροπής (παύση πληρωμών – διαγραφή του χρέους, ανυπακοή – ρήξη – έξοδος από ευρώ και ΕΕ, ανατροπή της κυβέρνησης, εθνικοποίηση τραπεζών και στρατηγικής σημασίας επιχειρήσεων, να πληρώσει το κεφάλαιο κ.λπ) και την ανάδειξη ως «αιτία πολέμου» της επικείμενης ψήφισης του ασφαλιστικού.

Σε επίπεδο καθημερινότητας, η δημιουργία δομών κοινωνικής αλληλεγγύης στους κοινωνικούς χώρους και στις γειτονιές, είναι αναγκαία για την άμεση επιβίωση του λαού με αξιοπρέπεια. Που θα δίνει μια διέξοδο στον συμφοιτητή μας, τον άνεργο, την οικογένεια που δεν έχει να ταΐσει τα παιδιά της και θα συμβάλλει στην ανάταση του ηθικού του λαού, που το κεφάλαιο τον θέλει υποταγμένο κι απελπισμένο. Ένα κοινωνικό δίκτυ ασφαλείας, με όρους ταξικής αλληλεγγύης, ανεξάρτητο από εκκλησίες, ΜΚΟ και κράτος, που θα μπολιάζεται με πολιτικά χαρακτηριστικά σύγκρουσης με τις επιταγές του κεφαλαίου, θα επανανοηματοδοτήσει τον δημόσιο χώρο και θα αποτελεί και χώρο πολιτικής διαπάλης, για την αναγκαία οργάνωση του λαού.

Με μια νικηφόρα αριστερά αντικαπιταλιστική - επαναστατική - μετωπική, των ανυποχώρητων αγώνων και της ανατροπής

Η Ε.Α.Α.Κ. έχει ιστορικά παίξει καθοριστικό ρόλο στη διαμόρφωση μιας σύγχρονης αντικαπιταλιστικής και επαναστατικής αριστεράς, αναγκαίας και χρήσιμης για το λαό και τους αγώνες του. Που θα είναι ανεξάρτητη από την αστική πολιτική και ιδεολογία σε περιεχόμενο και μορφές και θα συγκρούονται ουσιαστικά με το κεφάλαιο και την πολιτική του, τόσο στα άμεσα ζητήματα όσο και με το στρατηγικό της σχέδιο. Η Ε.Α.Α.Κ. δεν επιδιώκει απλώς σύνδεση με το κοινωνικό υποκείμενο (τη σπουδάζουσα νεολαία) αλλά βαθύτερη οργανική σχέση με τα πιο πρωτοπόρα στοιχεία που ρίχνονται με διάφορους βαθμούς συνείδησης στον αγώνα ενάντια στη διάλυση της δημόσιας δωρεάν παιδείας, στις πολιτικές τις ΕΕ του ΔΝΤ, και σε οποιαδήποτε κυβέρνηση κινείται σε αυτά τα πλαίσια.

Μια τέτοια αριστερά δε μπορεί παρά να είναι:

Αντικαπιταλιστική, γιατί στην εποχή της βαθιάς, δομικής κρίσης του καπιταλισμού η Αριστερά χρειάζεται να έχει στρατηγικό εξοπλισμό απέναντι στον αντίπαλο με όχημα το αναγκαίο αντικαπιταλιστικό μεταβατικό πρόγραμμα και να προσανατολίζει το κίνημα, βοηθώντας το κίνημα να επιβάλλει άμεσα πολιτικά ρήγματα που θα κλονίζουν την αστική κυριαρχία.. Τέλος, μια αριστερά πραγματικά αντικαπιταλιστική χρειάζεται να αντιμετωπίσει με διαλεκτικό τρόπο το ζήτημα της εξουσίας και του κράτους, οριοθετημένη τόσο από την αναγωγή του σε κάποιο μακρινό μέλλον, όσο και από μια λογική κοινοβουλευτικής διαχείρισης. Εμείς είμαστε βαθιά πεισμένοι πως μόνη χρήσιμη για το λαό, είναι η αριστερά που συγκρούεται με τις επιταγές του κεφαλαίου, που βάζει το κίνημα σε ρόλο πρωταγωνιστή, που μιλάει έξω από το πλαίσιο και ανοίγει το δρόμο για την εργατική και κοινωνική χειραφέτηση.

Πολύμορφη – μαχητική, γιατί δεν καταγγέλλει αφηρημένα αλλά συγκρούεται με κάθε σχέδιο και κάθε πυλώνα της αστικής τάξης, ριζοσπαστικοποιεί τους αγώνες σε περιεχόμενο και μορφές πάλης και δεν ενσωματώνει την κρατική και παρακρατική καταστολή. Αριστερά που θα αναγνωρίζει το κίνημα ως βασικό παράγοντα της ανατροπής. Ένα κίνημα που θα βάζει με επιθετικό τρόπο στο προσκήνιο τα αιτήματά του για τις ανάγκες της νεολαίας. Επιπλέον, θα μπολιάζει το κίνημα με λογικές μπλοκαρίσματος-σαμποτάζ όλων των λειτουργιών του όψεων της εκπαιδευτικής αναδιάρθρωσης που συγκρούονται με τα συμφέροντα της νεολαίας και του λαού. Οι επιθετικές αυτές μορφές και λογικές πρέπει να δίνουν στο κίνημα τη δυνατότητα να επιβάλλει τα αιτήματά του και όποτε συναντά αντίσταση να αποκαλύπτει και να αναδεικνύει τη φύση των θεσμών και των εκπροσώπων της κυρίαρχης πολιτικής.

Ενωτική – μετωπική, γιατί ενώνει τους εργαζόμενους και τη νεολαία σε ένα σχέδιο ρήξης και ανατροπής με την καπιταλιστική βαρβαρότητα, επιδιώκει την κοινή δράση όλων των μαχόμενων δυνάμεων και συσπειρώνει γύρω της όλες τις αντισυστημικές, ριζοσπαστικές δυνάμεις που διαφοροποιούνται έμπρακτα από το ρεφορμισμό και ρίχνονται στην αναζήτηση ενός διαφορετικού δρόμου. Η διαδικασία αυτή αντικειμενικά θα περνάει μέσα από την κοινή δράση στο κίνημα, το διάλογο και την αντιπαράθεση και την από τα κάτω συσπείρωση του μαχόμενου δυναμικού του κινήματος και της αριστεράς, με στόχο το ριζοσπαστικό μετασχηματισμό όλων των τάσεων και αντιλήψεων. Αυτή η αριστερά επιμένει στο δρόμο της μετωπικής συμπίεσης των δυνάμεων που αναζητούν έναν άλλο δρόμο χωρίς μνημόνια, χρέος, ευρώ σε ρήξη και αποδέσμευση από την ΕΕ σε σύγκρουση με το κεφάλαιο, ντόπιο και ξένο, που θα αναδεικνύει σε βασικό φορέα της ανατροπής τον οργανωμένο λαό. Δεν θα αντιμετωπίζει τις διεργασίες που ήδη έχουν γίνει σε αυτή την κατεύθυνση ως μια απλή εκλογική ή μη συνεργασία μίας χρήσης. Ένας τέτοιος δρόμος μπορεί να ανοίξει εάν ευρύτερες κοινωνικές και πολιτικές δυνάμεις προβάλλουν ένα πρόγραμμα με στόχους του αντικαπιταλιστικού, μεταβατικού προγράμματος.